

Έξι συνθέτες που ομορφαίνουν το θέατρο

 athinorama.gr/theatre/article/eksi_sunthetes_pou_omorfainoun_to_theatro-2532917.html

Από Μαρία Κρύου - 22/01/2019

 athinorama.gr
www.viva.gr

Αρκετές φορές η μουσική παραγνωρίζεται στη θεατρική τέχνη, με τα ονόματα των ανθρώπων που γράφουν και επιμελούνται τις μελωδίες που ακούγονται στις παραστάσεις να γράφονται στις τελευταίες γραμμές των προγραμμάτων. Όμως η μουσική είναι αυτή που δίνει ρυθμό και πνοή στο θέατρο, αποτελώντας έναν παραγνωρισμένο πρωταγωνιστή που κρύβεται πίσω από σκηνικά, ήρωες και λέξεις. Εμείς συγκεντρώσαμε μια σπουδαία εξάδα καλλιτεχνών, μια μικρή ελληνική μουσική dream team αποτελούμενοι από τους **Μπάμπη Παπαδόπουλος, Γιάννη Αγγελάκα, Αλέξη Καλοφωλιά, Φώτη Σιώτα, Παναγιώτη Καλαντζόπουλο και Φοίβο Δεληβοριά**, η οποία ομορφαίνει τη θεατρική εμπειρία στη χώρα μας.

Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, από την ανέκαθεν ανήσυχη μουσικά Θεσσαλονίκη, όπου τις δεκαετίες του '80 και του '90 μια μπάντα έγραψε ιστορία στο ελληνικό ροκ – και όχι μόνο. Δύο από τα μέλη του θρυλικού συγκροτήματος Τρύπες, πλέον, γράφουν μουσική για το θέατρο. Ο ένας είναι ο κιθαρίστας **Μπάμπης Παπαδόπουλος**, που με τις δουλειές του μετά τη διάλυση του γκρουπ το 2001, έκανε ξεκάθαρο ότι μπορεί να κινηθεί με συνθετική άνεση σε οποιοδήποτε μουσικό είδος βρίσκει ενδιαφέρον – από παραδοσιακές μελωδίες μέχρι ηλεκτρονικές λούπες. Στη μετα-τρυπική του πορεία έχει παρουσιάσει εξαιρετικές ενορχηστρώσεις, προσωπικά άλμπουμ, ενώ εδώ και μερικά χρόνια συνθέτει μουσική για θεατρικές παραστάσεις.

Κάποιες από τις συνθέσεις του, παραδείγματος χάριν στο «**Στέλλα κοιμήσου**» του **Γιάννη Οικονομίδη**, στον «**Ορέστη**» του **ΚΘΒΕ** ή πιο πρόσφατα στους «**Βορεάδες**» της **Creo Dance Company** αποδεικνύουν ότι υπάρχει πάντα κάτι το πραγματικά σπουδαίο που σε περιμένει στις στροφές των δίσκων του και που μπορεί να υπογραμμίσει ή να πυροδοτήσει τη θεατρική αφήγηση. Η μουσική του στους χορευτικούς «**Βορεάδες**» που θα ξαναπαιχτούν, αυτήν τη φορά στις Ροές (4-15/2), δημιουργεί ένα μοναδικό εφελήριο με διακριτικό γούστο και στρωτή ένταση που σπάνια συναντάς σε παραστάσεις (το νέο άλμπουμ του Μπάμπη Παπαδόπουλου «**Μουσική για την παράσταση χορού Βορεάδες**» μόλις κυκλοφόρησε από την Puzzlemusik).

Ο frontman των Τρυπών, **Γιάννης Αγγελάκας**, τώρα, χρωματίζει αυτοσχεδιάζοντας ανέμελα τις παραστάσεις που αναλαμβάνει να ντύσει μουσικά. Ανήκει στην κατηγορία των sui generis ερμηνευτών με μοναδική χροιά φωνής, ενώ την ίδια στιγμή οι συνθέσεις του δεν

ακολουθούν κανένα αναγνωρίσιμο πρότυπο.

Απολαύσαμε την ιδιόρρυθμη συνθετική πένα του αυθεντικού ρόκερ στην **«Ηλέκτρα»** από τον Κωνσταντίνο Ντέλλα, στο μονόλογο **«Η μεγάλη μέρα μέσα στη νύχτα»** της Ιφιγένειας Αστεριάδη και, τώρα, στο **«Ο καταποντισμός του εγωιστή Γιόχαν Φάτσερ»** του Μπρεχτ, που ανεβάζει ο Σίμος Κακάλας στην Πειραματική Σκηνή -1 - Σκηνή «Κατίνα Παξινού» του Εθνικού.

Παιδί της ελληνικής ροκ σκηνής που αγάπησε το θέατρο είναι και ο **Αλέξης Καλοφωλιάς**. Ο τραγουδιστής του θρυλικού αθηναϊκού rock 'n' roll σχήματος Last Drive που διαλύθηκε το 1995 και επανασυνδέθηκε έπειτα από δώδεκα χρόνια, υπογράφει τη μουσική στις **«Τρεις αδελφές»** του Άντον Τσέχοφ που ανεβαίνουν σε σκηνοθεσία Δημήτρη Ξανθόπουλου στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση.

Η μουσική της παράστασης δεν έρχεται να υπογραμμίσει με πομπώδη διάθεση όλα όσα συμβαίνουν στην σκηνή, αλλά αντιθέτως προσδίδει συναίσθημα στους ήρωες, έχοντας δική της υπόσταση και μια ξεχωριστή αρμονία. Αυτό που ίσως δεν γνωρίζουν πολλοί είναι το γεγονός ότι ο Αλέξης, εκτός από μουσικός, είναι επίσης βραβευμένος μεταφραστής και έχει βάλει τη δική του πινελιά, μαζί με τον σκηνοθέτη, στο αριστουργηματικό τσεχοφικό κείμενο.

Σπουδαίος βιολιστής, με πολλές γνώσεις, συνεργάτης του Σωκράτη Μάλαμα, του Θανάση Παπακωνσταντίνου, των Λαϊκεδέλικα, του Μανώλη Φάμελλου, του Γιάννη Αγγελάκα και πολλών άλλων είναι ο **Φώτης Σιώτας** που μας έκανε να εκστασιαστούμε παρακολουθώντας το **«Ξύπνα Βασίλη»** του Εθνικού Θεάτρου σε σκηνοθεσία Άρη Μπινιάρη.

Μέχρι σήμερα, γράφοντας μουσική για **«Το μάθημα»** σε σκηνοθεσία Χρήστου Σαπουντζή, το **«Hannele»** σε σκηνοθεσία Θάνου Τοκάκη, τους **«Μεγάλους δρόμους»** της Ειρήνης Φαναριώτη και των T.d.S, αλλά και για άλλες παραστάσεις έχει αποδείξει πως είναι ένας εξαιρετικός δραματουργός της σύνθεσης. Ανεξάρτητα από τη μουσική φόρμα που χρησιμοποιεί, πάντοτε καταθέτει κομμάτι της ψυχής του στο πεντάγραμμο, χωρίς να χρησιμοποιεί καμία απολύτως μανιέρα.

Ένας από τους πιο γνωστούς σύγχρονους συνθέτες, ο **Παναγιώτης Καλαντζόπουλος** δημιουργεί μουσικές αφηγήσεις που μοιάζουν με ολοκληρωμένα σενάρια. Στα έργα του, η ματαιότητα συναισθημάτων, οι αυταπάτες, οι εμμονές, ο φόβος, ιδέες και συναισθήματα που ζουν μέσα στα θεατρικά κείμενα, υπογραμμίζονται μοναδικά από μια σπαρακτική τρομπέτα ή ένα κλαρινέτο.

Από το 1986 γράφει μουσική για το θέατρο: **«Κουκλόσπιτο» (1992)**, **«Χάρολντ και Μοντ» (1995)**, **«Ηλέκτρα» (1998)**, **«Μια φορά κι ένα λεπτό» (2002)**, **«Το Φιόρο του Λεβάντε» (2007)**, **«Μήδεια» (2017) κ.ά.** Φέτος έκανε ένα θεατρικό βήμα παραπέρα: όχι μόνο έγραψε τη μουσική αλλά ανεβαίνει και στη σκηνή του Κέντρου Ελέγχου Τηλεοράσεων στο **«Θείο Βάνια»** που σκηνοθέτησε η Μαρία Μαγκνάρη.

Γοητευμένος από τη θεατρική γλώσσα δηλώνει ένας ακόμη γνωστός συνθέτης-τραγουδοποιός ο **Φοίβος Δεληβοριάς**. Μετρά συνεργασίες στο θέατρο με τον Γιώργο Χατζηπαύλου στις «**72 ώρες**», στο «**Μια τεράστια έκρηξη**» και στην «**Μπετονένια παραλία**» του Βασίλη Μαυρογεωργίου, στους «**Γαμπρούς της Ευτυχίας**» σε σκηνοθεσία Γιάννη Μπέζου.

Ωστόσο έχει μια ιδιαίτερη σχέση και με το παιδικό θέατρο. Ως συνεργάτης της ομάδας νεανικού θεάτρου Συντεχνία του Γέλιου, έγραψε το τραγούδι της παράστασης «**Πιο δυνατός κι απ' τον Σούπερμαν**», που παίζεται στο Σύγχρονο Θέατρο, ενώ στο Ραντάρ πρωταγωνιστεί στην παιδική παράσταση «**Πες μου τ' όνομά σου**» όπου αφηγείται παράξενες ιστορίες με έμπνευση από τα δικά του παιδικά χρόνια (το ομώνυμο CD κυκλοφορεί από τη Μικρή Άρκτο).